

РЕШЕНИЕ

№ 16514

гр. София, 14.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
публично заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **2467** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба на „Фъни геймс“ ЕООД срещу Решение № 000030-1212/14.02.2025 г. за отказ от възстановяване на платена такса, издадено от изпълнителния директор на Национална агенция за приходите.

В жалбата се поддържа, че на основание § 22 от ПЗР на ЗХ е заплатена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 66 250 лева, която е за 56 месеца (от 01.01.2024 г. до 17.06.2028 г. – датата на изтичане на лиценза за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала). Посочва, че на 31.12.2024 г. е прекратен лицензът, поради което е дължи връщане на таксата в размер на 51 250 лева, явяваща за периода след това, а именно за 41 месеца. Излагат се съображения за недължимо платена такса за този период от 41 месеца. Акцентира се, че за този период липсва издаден лиценз и не следва да се дължи такса. Счита за противоконституционност на § 22 от ПЗР на ЗДБРБ, за което излага съображения за невъзможност за въвеждане на такса с обратна сила. Претендират се разноски.

Ответникът - изпълнителният директор на Национална агенция по приходите (НАП), чрез процесуалния си представител, изразява доводи за неоснователност на жалбата. Поддържа, че прекратяването на лиценза не води до отпадане на задължението за заплащане на таксата. Поддържа липсата на изрична регламентация за връщане на таксата за периода, през който липсва издаден лиценз. Позовава се на чл. 30, ал. 2 ЗХ, регламентиращ сходни казуси, при които не се дължи връщане на таксата.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и

събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Издадено е Решение № 000030-4597/02.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, с което в полза на „Фъни геймс“ ЕООД е издаден лиценз по чл. 17, ал. 1 ЗХ за организиране на хазартни игри с игрални автомати, за срок от 5 години.

По делото е приложено платежно нареждане от 27.02.2024 г., от което е видно, че „Фъни геймс“ ЕООД е заплатило на НАП сумата от 66 250 лева, представляваща държавна такса, дължима по Закона за хазарта. Страните не спорят, че платената такса е държавна такса по смисъла на чл. 30, ал. 6 ЗХ, вр. § 22 от ПЗР на Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 г.(ЗДБРБ), обн. ДВ, бр. 108 от 30.12.2023 г., в сила от 01.01.2024 г.

Приложена е декларация от 27.02.2024 г., която е подадена от „Фъни геймс“ ЕООД във връзка с изпълнението на § 22, ал. 3 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г., отнасяща се таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ. В декларацията е посочено, че оставащите месеци след 01.01.2024 г. от действието на лиценза е 53 месеца. Съдът намира, че декларацията е неотнормима за казуса, тъй като се отнася за други лицензи, доколкото са посочени други номера и дати на съответните лицензи.

Издадено е Решение № 000030-12386/11.12.2024 г. на изпълнителния директор на НАП, с което прекратен горепосочения лиценз, който акт е влязъл в сила на 31.12.2024 г., доколкото това обстоятелство не е спорно между страните, а и се подкрепя от известието за доставка на 16.12.2024 г.

Подадено е заявление вх. № 55-30-223/07.01.2025 г. от „Фъни геймс“ ЕООД, с което от директора на ЦУ на НАП е поискано да се върне сумата в размер на 51 250 лева, недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ за обсъждания лиценз, който впоследствие е прекратен. Уточнява се, че е платена такса 66 250 лева за 53 месеца, считано от 02.06.2023 г. до 17.06.2028 г. – датата на изтичане на лиценза. Посочва се, че размерът на исканата за връщане такса е за 41 месеца (1250 лева за месец), който обхваща периодът след прекратяване на лиценза до 17.06.2028 г.

Последвало е издаване на оспореното Решение № 000030-1212/14.02.2025 г. от изпълнителния директор на Национална агенция за приходите, с което оставено без уважение заявление вх. № 55-30-223/07.01.2025 г. на „Фъни геймс“ ЕООД за възстановяване на платената сумата 51 250 лева, представляваща такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ, вр. § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г.

В мотивите на оспореното решение са изложени съображения, че „Фъни геймс“ ЕООД е притежавало лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години, за което е Решение № 000030-4597/02.06.2023 г. на изпълнителния директор на НАП. Посочва се, че срокът на действие на лиценза е 17.06.2028 г. Жалбоподателят е декларирал и платил такса по чл. 30, ал. 6, вр. § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г., която е в размер на 66 250 лева. Същата обхващала период от 56 месеца, а именно от 01.01.2024 г. до 17.06.2028 г. – датата на изтичане на лиценза. Пояснено е, че с влязло в сила на 31.12.2024 г. Решение № 000030-12386/11.12.2024 г. на изпълнителния директор на НАП е прекратен лицензът.

Органът е приел за неоснователно искането за връщане на сумата, отнасяща се периода след прекратяване на лиценза (41 месеца). Мотивирал се е, че според § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г. тези такси се заплащат еднократно, а редът за тяхното възстановяване и/или прихващане е по редна на ДОПК. Предсрочното прекратяването не е основание за отпадане задължението, тъй като същото давало възможност за осъществяване на дейност за целия срок на издадения лиценз. Поддържа още за липсата на законова регламентация, уреждаща възможността за частично връщане на таксата за периода след предсрочното прекратяване на лиценза. Позицията се на чл. 32, ал. 2 ЗХ, която норма според органа урежда аналогични случаи и същата не позволявала връщане на таксата.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалба е процесуално допустима, като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол на основание чл. 28 ЗХ. Същата е подадена от лице с правен интерес, тъй като актът е неблагоприятен за него.

Спазен е срокът по чл. 28, ал. 1 ЗХ, доколкото оспореното решение е връчено на дружеството на 18.02.2025 г., а жалбата е депозирана на 02.03.2025 г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва закона.

Според чл. 12, ал. 2 и ал. 3 ТТЗХ таксите се заплащат по сметка на НАП. Държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати е вид държавна такса по чл. 4, б. „о“ ЗДТ. В чл. 46 ЗДТ е регламентирано, че недължимо платените държавни такси се връщат по искане на заинтересованата страна, отправено до органа, който ги е събрал, т. е. съществува изрична разпоредба относно реда за възстановяване (според терминологията на закона „връщане“) на недължимо платени такси. Съгласно чл. 7 ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи. В тази връзка и на основание чл. 17, ал. 1, т. 16 ЗХ изпълнителният директор на НАП е компетентен да се произнесе по искането за възстановяване на недължимо внесени такси. По тези съображения е налице изричен текст административен ред - чрез отправяне на искане от заинтересованото лице до административния орган, в чиято компетентност е издаването на съответния акт.

Вярно, че § 22, ал. 3 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г. препраща към реда и условията на чл. 92 ЗХ по отношение декларирането и внасянето на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ. В случая обаче изрично се препраща единствено и само за „декларирането и внасянето“, но липсва препращане към реда за възстановяване на таксата, тъй като не е посочено това. В този смисъл е неприложима разпоредбата на чл. 92, ал. 4 ЗХ, а и същата се отнася за други такси (с променлив характер по чл. 30, ал. 3 и ал. 4 ЗХ), различаващи се от тази по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

Актът е издаден в предписаната от закона форма, като съдържа фактически и правни основания за негово издаване. Мотивиран е в достатъчна степен, позволяващ на адресата да разбере какви са причините за отказа за заплащане на лихви.

Не са допуснати процесуални нарушения, водещи до незаконосъобразност на оспорения акт.

Нарушен е материалният закон при издаването на оспореното решение.

Съобразно правилото на чл. 46 от ЗДТ недължимо платени такси се връщат по искане на заинтересованата страна. Това са таксите, по които не е образувано производство, надвнесените такси, внесени такси без да е налице основание за тяхно заплащане и таксите, които са събрани, въпреки че страната е била освободена от заплащането им.

Съгласно § 22, ал. 1 ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г. (обн. ДВ, бр. 108 от 30.12.2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 1 януари 2024 г., дължат таксата по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, изчислена по следната

формула: $A = \frac{B}{C} \times D$, където: „А“ е дължимата такса; „В“ е таксата по чл. 30, ал. 6; „С“ е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз; „D“ е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024 г.

Според § 22, ал. 2 ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г. в случай че срокът на действие на лиценза в месеци след 1 януари 2024 г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на

дължимата еднократна част от таксата по ал. 1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец.

Съгласно чл. 30, ал. 6 ЗХ за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

Държавната такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ се дължи за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати, затова при прекратяване на лиценза, поради това, че занапред няма да се поддържа лиценза, считано от датата на прекратяване на лиценза, държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ не се дължи. У. в закона термин „поддържане“ неизменно е свързан с определен от закона срок (5 години или оставащия период на лиценза след 01.01.2024 г.), т. е. таксата е обвързана за определен период. В подкрепа на това са разпоредбите на § 22, ал. 1 и ал. 2 ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г., където ясно и категорично се отчита времето, което остава до края на действие на лиценза след 01.01.2024 г. Тази законова регламентация е отклонение от 5-годишен срок, регламентиран в чл. 30, ал. 6 ЗХ, като се предвижда заплащане на по – нисък размер на таксата, тъй като се отчита оставащия срок от действието на лиценза. Ако хипотетично се приеме погрешната теза на органа, то би означавало, че таксата трябва да е еднаква както за 5 години, така и за по – малък период (оставащия период от действието на лиценза след 01.01.2024 г.), който извод противоречи на § 22, ал. 1 и ал. 2 ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г., където таксата е по – малка от тази по чл. 30, ал. 6 ЗХ, тъй като е съобразена с оставащия срок на лиценза. Именно § 22, ал. 1 и ал. 2 ПЗР отчита по – късия период на действие на лиценза. По тези съображения се прави извод, че § 22, ал. 1 и ал. 2 ПЗР отчита за колко време ще се поддържа лиценза и определя с формула размера на таксата, която е съобразена с този период т. е. размерът на таксата е поставен в зависимост от периода на действие на лиценза.

Прекратяването на лиценза е отрицателната предпоставка при наличието, на която организаторът на хазартни игри не може да осъществява дейността си, независимо от това дали е внесена таксата по чл.30, ал.6 от ЗХ, т. е. липсва лиценз, който да се поддържа. Това от своя страна означава липсата на основание за заплащане на таксата за периода след прекратяване на лиценза до крайната дата, посочена при издаването му.

Неоснователна е и аналогията с разпоредбата на чл. 30, ал. 2 ЗХ, според която платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи не подлежат на възстановяване. Първата хипотеза е приложима, когато искането /документите/ е разгледано по предвидения ред. Тогава заплатената държавна такса не е недължимо платена, тъй като плащането не е обвързано от резултата и не се дължи само при позитивен за искателя акт. Втората хипотеза – платени държавни такси за извършване на промени по издадени лицензи също не касае процесния случай. Видно от разпоредбата на чл. 20, ал. 1, т. 3 ЗХ законът различава дейността по издадените лицензи, отказаните, прекратените, отнетите и променените лицензи за организиране на хазартните игри, респ. прекратените и променените лицензи не са идентични. Според чл. 30, ал. 2 ЗХ не подлежат на възстановяване държавните такси за извършване на промени по издадени лицензи, а не за прекратени лицензи.

Горното налага извод за основателност на оспорването, поради което на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК оспорваният акт следва да се отмени. Преписката следва да се върне на

органа, който да се произнесе по възстановяване на платената такса, отнасяща се за периода след прекратяване на лиценза.

По разноските:

С оглед изхода на делото и чл. 143, ал. 1 АПК в полза на оспорващата страна следва да се присъдят направените разноски по делото, които са в размер на 50 лева за държавна такса и 5700 лева за адвокатски хонорар. Според приложения договор за правна помощ е уговорен адвокатски хонорар в размер на 4750 лева без ДДС, платим по банков път, а според платежното нареждане и фактура са платени 5700 лева с ДДС.

Направено е възражение за прекомерност на адвокатски хонорар, което съдът намира за основателно. В случая делото не се отличава с правна сложност, тъй като е свързана единствено до приложението на две норми. Липсва сложност от фактическа страна, тъй като не е събран голям обем от доказателства, а и е проведено само едно съдебно заседание. В тази връзка адвокатският хонорар следва да се намали в минимален размер. В случая делото не е с материален интерес, поради което приложение намира чл. 8, ал. 3 от Наредбата за възнагражденията за адвокатска работа, според който е 1000 лева. С оглед на това и предвид § 2а от ДР на Наредбата следва да се намали адвокатското възнаграждение на 1 200 лева.

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 000030-1212/14.02.2025 г. за отказ от възстановяване на платена такса, издадено от изпълнителния директор на Национална агенция за приходите.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите за ново произнасяне в законоустановения срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно мотивите на решението.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на „Фъни геймс“ ЕООД сумата в размер на 1250 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Съдия: